

Sy-li spěwai,
Pilnje džěłať,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew óe. P.

• Serbske njedzelske lopjeno. •

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizisczerni a płaczi šchwórtlětnje 15.— hr.

Druga njedzela po tšjoch kralach.

Jan, 1, 35—43.

Po swojej křěćenizy, wo kotrejž hmy sańdzemu njedzeli křěšćeli, je Jěsuš 40 dnjom a nozom w pušćinje pschěbnywał. Što je tam činił, wo tym hwojate pišmo nam ničžo njepowjeda, ale wěšće je wón tu se hwojim njebieskim Wótzom wobkřadźował a je wošebite šewjenja dostał, kať dyrbi štutk wumóženja dokonjeć. To běšće drje najšbóžnišći čaš w semskim žiwjenju nascheho Šbóžnika, na wschitko wokolo hěbje je wón sa- był, hano na potrebnosće hwojeho čěla, na jěšć a picze. Ale tu- tón šbóžny čaš hwo nagle skónczi. Na dobo pschistupi čert k nje- mu a phtasche jeho njelhmaneho scžinicž, šhubjenych čłowjekow wumóz. Wón sphtasche jeho sawjescž, so wón hwoju wot Boha spožćenu móž sa hwoj wužitk nakoži. Šsy-li Boži Šsyn, dha rjekń, so to kamjenje khlěb budža; so wón na druhim hač wot Boha jemu poručěnym puczu lud hěbi dobudže. „Šsy-li Boži Šsyn, dha škocž wot temploweho wječdja dele“; so wón wot Boha wotpadnje a jemu kluži: „To wschitko chzu čzi dacz, jeli so dele padnywschi hwo te mni modlišć.“ Ale Jěsuš jeho wotpořasa; čert dyrbi jeho wopušćěć a hwojeczi jandželjo pschistupja k nje- mu a kluža jemu. Po tym měšće wón tón wulki wažny na- dawł, hěbi mužow phtacž, kotrychž dyrbjesche na wošebite wasch- nje rošwucžić a pschihotowacž, so bnyhu Bože kralestwo, kotrež chzysche wón na naschej semi šaložić, roššćerili, hdyž je wón hwo sašo do njebiesk wrócil. A hdyž móžesche wón tutych mužow namacž, křiba pola teho, kotrehož běšće Bóh přjedy njeho pó- šlať, so by jemu pucž pschihotowal do wutrobny luda. Tuž poda

hwo wón k Janej křěćenikej. A nasch džěńšnišći tekst powjeda nam, kať je wón hěbi hwojich přěnich wučobnikow dobył.

Tuta historija ma sa naš najwjetšchu wažnosć. Pschetož my wschitzy, šchtožkuliž hmy, hač hmy mužojo abo žony, mlodži abo stari, bohaczi abo křudzi, wučeni abo njewučeni, dyrbimy Jěsušowi wučobnizy hycž. Wo teho, hač jo budžemy, wot- wišuje nasche šbože sa čaš a wěćnosć. Jenož jeho wučobnizy dostanu džěl na šbožu, kotrež je wón dobył; wón hano je wschał prajil: hdyž ja hym, tam dyrbi tež mój klužobnik hycž. A sa hwojeho klužobnika chze Jěsuš kóždeho wot naš čzinič. Wón je naš na hwo pořacž dať, my wěmy, hdyž je wón na hospodže a wón je naš sa wučobnikow powołať. Ale čzinimy my, šchtož čzinič mamy? Phtamy jeho, wostanjemy pschi nim, dokonjamy nadawł jeho wučobnikow a prózujmy hwo, jemu druhich pschi- wjesć? To hwo křutne praschenja, kotrež nam Jěsuš džěńša do wutrobny a do hwoědomnija woła.

Šsy ty, luby křěšćizijano, wopradowže Jěsušowu wučobnik?

1. Na njeho hmy pořasani, ale hwo ty jeho phtacž?
2. Jeho hospodu snajemy, ale wostanjesch ty pschi nim?
3. Wot njeho hmy powořani, ale prózujesch hwo, jemu druhich pschiwjesć?

1. W pušćinje pschi rězy Jordan rošwuczi Jan tón křěćenik hwojich wučobnikow. Njebjeske kralestwo je hwo pschibližiko, ale jenož čzi dostanu do njeho šastup, kotřiz pořutu čzinja. Tuž čzincze pořutu, pošnajcže hwoje hřeči, kaječe hwo hwojich hře- chow, žadajcže hěbi po woadczu hwojich hřečow! Dha wuhlada wón Jěsuša, kiž k njemu dže a šapschimnjeny wot hwojateho Duchu pošběhnje wón hwoju ruku, pořaje na njeho prajo: „Šlai,

to je Bože jehnjo, kotrež teho hvēta hrēchi nježe". To je najwjetſche ſłowo ſ rta tuteho muža. My ſnajemy tež druge kraſne ſłowa tuteho najwjetſcheho wſchittich profetow, haj wſchittich cziłowjekow, ale žane ſo tutemu njeruna. Tu ſtoji wón na wjerſchu ſwojeho poſnacza, ſwojeho ſtutkowanja. A na jehc wuczobnikow je tuto ſłowo wēſeže najhlubſchi ſacziſchež cziwito Woni bēchu ſwoje hrēſchne hubjenſtvo žiwje poſnali, ſwēdomije jich kuſaſche, woni žadachu ſebi woadacze hrēchow. Ale ſchtó móžeſche jim hrēchi woadacz. Zich lubowany miſchtr Jan? Nē, tón bēſche drje jich ſ poſnaczu hrēchow dowjedt a w jich wutrobach žadanje po woadaczu ſbudžit, ale tuto žadanje ſpokojicz, to wón njemóžeſche a tež njehaſche; pſchezo ſažo bēſche wón jich wſchať na teho poſajať, kiž po nim pſchińcz budže. A nētko je tón tu, tam wot horow pſchińdže wón dele! A najajtra ſtejeſche ſažo Jan a ſ nim dwaj wot jehc wuczobnikow a ſažo wuhlada wón Jeſuſa khodžo a ſažo poſaže wón na njeho a praji: hlaj, to je Bože jehnjo. A taj dwaj jehc wuczobnikaj ſlyſchitaj jehc rēcže a wopuſchēžitaj ſwojeho miſchtra a džetaj ſa Jeſuſom. W jeju wutrobje pali to žadanje, ſ njemu pſchiſtupicz a jehc ſeſnacž, ale wonaj ſebi to njewožitaj. Tuž wobroczi ſo Jeſuſ a praſcha ſo jeju: „ſchto pytataj?“ Wonaj wotmoſtwiſchtaj: „Rabbi, hdže ſy ty na hoſpodže?“ Wſcheczelniwje praji tón Anjeſ ſ nimaj: „Wójtaj a hladajtaj.“ A wonaj džēſchtaj ſ nim a namafſchtaj w Jeſuſu ſwojeho Ebóžnika a bēſchtaj jehc wuczobnikaj. Bēſche pať wokoło džēkateje hodžiny, po naſchim czaķu pop. w 4 hodž. Ženje nejſtaj tutu najſbóžniſchu hodžinu ſwojeho žiwjenja ſa-tyſoj. 50, 60 lēt bēchu ſo po nej minyke, jaſo Jan ſłowa naſcheho tekſta napifa, wón bēſche ſtary, ſchēdžiny, ale ſbóžna radoſcz ſapſchimmje pſchezo hiſcheže jehc wutrobu, hdž na tu hodžinu, w kotrež je wón w Jeſuſu ſwojeho Ebóžnika namafat, w kotrež bu jehc wuczobnik, myſli.

Tež my wſchitzu ſmy na Jeſuſa poſajani a to niz jenuž junu abo dwóžy, ale wjele tyžaz krócz. Ty ſy tať ſbožowny, ſo mējeſche pobožneju ſtarſcheju. Twój nan je krucže na to džeržat, ſo w jehc domje dobre ſchēſczijanſke waſchnje knježi a je tebi pſchiflad praweho ſchēſczijanſteho žiwjenja dať; twoja macž je tebi ruzy ſtykať a ſo ſ tobu modliť a tebi wot Jeſuſa powjedat. We ſchuli je twój wuczeť, w paczerſkej wuczbje duchowny tebje na to jehnjo Bože poſajať. Kóžde přēdowanje njehc ničžo druge hacž Janowu ſlužbu pola tebje dokonjecž. A ſamo czi, kotſiž domach ničžo dobreho njewidža a njehlyſchaj, kotſiž ſo pſchi nabožinjie a na paczerſkej wuczbje njewobdžēla, kotſiž do žaneho Božeho doma wjazy njepſchińdu, njebudža ſo junu pſched budnym ſtolom ſ tym ſamolwjecž móž, ſo praja: naſ njeje ničto na Jeſuſa poſajať. Kóžda zyrtej, kóždy kſhiž, kóžda biblija a ſpēwarſke to cziſnja. W naſchim ludu njeje žadyn jenicži, kiž njeje na Jeſuſa poſajany. Ale na tym hiſcheže njeje doſcz; to woſtanje podarmo, hdž Jeſuſa njephtaja. Tež tamnaj Janowej wuczobnikaj ſo ženje njeblyſchtaj Jeſuſowej wuczobnikaj ſcziwitoj, hdž njeblyſchtaj po tym ſłowje jeju miſchtra: „Hlaj, to je Bože jehnjo“ Jeſuſa pytať. Tuž, luby ſchēſczijano, pytať Jeſuſa! A cziń to prawje. ſchto njephtaja ludžo wſchitto pola Jeſuſa! Ja cziťach pſched krótkim w naſchej wērje njepſchēczelnych nowinach w hodownym naſtawku, ſo ſo tón Ebóžnik hiſcheže njeje narodžil, a ſpižaczel poſaja pſchi tym na ſozialne wobſtejnojēže we wſchittich ludach, we roſdžēlu mjeſ bohathymi a khudnymi, mjeſ wucženymi a njewucženymi. Wón wocžatuje potajkim wot Ebóžnika, ſo dyrbi ſozialne roſdžēle ſbēhnycž. Ja ſnajy macž, kotraž mējeſche tſjoch ſynow we wójnje. Pilnje je ſe miſchi khodžika, wjele je ſa nje proſyła. Ale jenuž dwaj ſtaj ſo ſ wóžny ſtrowaj dom wrócziloj, jedyn je padnyť. A nētko nje-

pſchińdže macž wjazy do Božeho doma a ſo wjazy njemodli. Wona je wot Jeſuſa wocžatata, ſo budže jeje ſynow wobarnowacz. ſchtož tajke czielne derjehicže a ſemſte ſbože pola Jeſuſa pyta, tón pyta huſto podarmo, tón jo huſto njenamata. Nē, Jeſuſ chže nam nēſchto druge, nēſchto wjele wyſche a lēpſche dacž: woadacže hrēchow a móž ſ nowemu, lēpſchemu žiwjenju, mēr ſwēdomja, poťoj wutroby, wēczne žiwjenje a ſbóžnoſcz. A ſchtož to pola njeho pyta ſe ſprawnej wutrobu, tón jo namata, tón ſhoni, ſo žane ſemſte ſbože ſo temu ſbožu njeruna, kotrež Jeſuſ dawa, tón wyſka w ſbóžnej radoſczi: kať ſbóžny ſym, hdž wot-pocznyje ta duſcha w twojej luboſczi. — Luby ſchēſczijano, poſajany ſy ty na Jeſuſa, ale ſy ty jehc pytať, to jehnjo Bože, kiž tež twoje hrēchi nježe, teho Ebóžnika, kiž tebi wēczne ſbože dawa?

2. Potom pať dyrbiſch pola njeho woſtacž. „Wonaj pſchińdžēſchtaj a hladaſchtaj, hdže wón na hoſpodže je a woſtaſchtaj tón ſamy džēń pola njeho.“ A niz jenuž tón ſamy džēń, ale ſwoje žyſe žiwjenje. Druhy ſy jenuž khwilu pſchi nim woſtali a ſy jehc ſažo wopuſchēžili a jich bēſche tať wjele, ſo je ſo tón Anjeſ tež jeju a druhich wuczobnikow raſ ſrudny praſchal: „ſchecže tež wy wote mnje prjecž hič?“ Wonaj ſtaj pſchi nim woſtaťoj. Haj, jaſo bēſche Jeſuſ wot nich ſchoť a do njebjēſtupit, ſtaj pſchi nim woſtaťoj hacž do ſwojeje ſbóžnejie ſmjercže.

Kať wažne je, ſo my pſchi Jeſuſu woſtanjemy. Nēčžo tebi njepomha, ſo jehc junu namafajch; hdž jehc ſažo wopuſchēžich, dha budžeſch tola ſhubjeny. Kať wjele je tych hiſcheže džēnka! Najwjazy njēſ tmy, kotſiž ſchēſczijenjo rēkaju, ſy drje czať we ſwojim žiwjenju mēli, w kotrymž ſy ſpēwacz móhli. Ja ſym na ſchryſta krawone rany tón prawy grunt nētko namafat. A potom je ſo pola wjele ſtaťo, ſo ſy tutón grunt ſažo ſhubili, ſo ſy Jeſuſa wopuſchēžili! Podarmo ſawēſcže njeje Jeſuſ tych ſwojich napominať: „Woſtańcže pſchi mni!“ a ſwj. Jan: „Džēczatka, woſtańcže pſchi nim!“ Naſcha ſbóžnoſcz wotwiſtuje ſ teho, ſo pſchi Jeſuſu woſtanjemy.

Ale kať ſtanje ſo to? ſchto mamy ſ temu czińicž? My dyrbiny w Jeſuſowej hoſpodže woſtacž. Hdže bēſche hoſpoda, w kotrež Jeſuſ tehdom pſchēhwaſche, jaſo tamnaj wuczobnikaj ſ njemu pſchińdžēſchtaj, to njewēny. Ale hdže ma tón Anjeſ džēnka ſwoju hoſpoda tu na ſemi, to wē kóždy ſchēſczijan: we Božim ſłowje, w kotrymž wón ſ nam rēczi, w Božim domje, hdžēž jemu ſwoje khērluſche ſpēwamy a jehc ſłowo ſo nam přēduje, wo Božim wotfaſanju, hdžēž wón ſ nam pſchińdže w khlēbje a we winje, we modlenju, hdžēž my ſ nim rēczimy, w towaſtwe wērjazych, wo kotrymž je wón prajiť: „hdžēž dwaj abo tſjo ſhromadženi ſy w mojim mjenje, tam ſym ja ſrjedža mjeſ nimi.“ Naſch nadawť je, ſo my, kať ſmy pſchi konfirmaziji to ſlubili, ſ Božemu ſłowu, Božemu domu, Božemu bliđu ſwēru ſo džēžimy, ſo ſmy wobſtajnje w modlitwje, ſo my wērjazy ſo ſhromadžujemy. Wobēbje w naſchim czaķu je to nuſne. W kóždej woadacže dyrbja wērjazy niz jenuž njedžēlu w Božim domje, ale tež na wſchēdnych dnjach w domach tam a ſem hromadžē pſchińcž. Kať jene wuhlo druge ſapali, tať ſahori jena wērjaza wutroba druhu ſ wēru a ſ luboſcžu temu Anjeſej. Hdž tať w tych hoſpodach, w kotrychž tón Anjeſ džēnka na ſemi bydli, woſtanjemy, dha budže wón wēſeže hradu ſpožēciz, ſo pſchi nim woſtanjemy hacž do ſwojeje ſbóžnejie ſmjercže a potom do wēcznoſcže.

3. Jaſo Jeſuſowi wuczobnizy mamy ſwojatu pſchiſluſchnoſcz, druhich ſ Jeſuſej dowjeſcz. „Jedyn wot teju, kiž ſa Jeſuſom džēſchtaj, bēſche Gandrij. Tón ſamy namata najprjedy ſwojeho bratra ſchimana a praji ſ njemu: „My ſmy teho Wēſiaſa namafali“, a wjedžeſche jehc ſ Jeſuſej. A Jan? Mjeſ džēwjecž wuczobnikami bēſche tež Janowy bratr Jakub. Kať je tón ſ Jo-

sušej pschischof, to so nam njepowjeda, ale to słowo „najpriedy“ pokazaj na to, so je so to stalo psches Jana. A telto staj potom hiščeje k Jesušej wjedkoj!

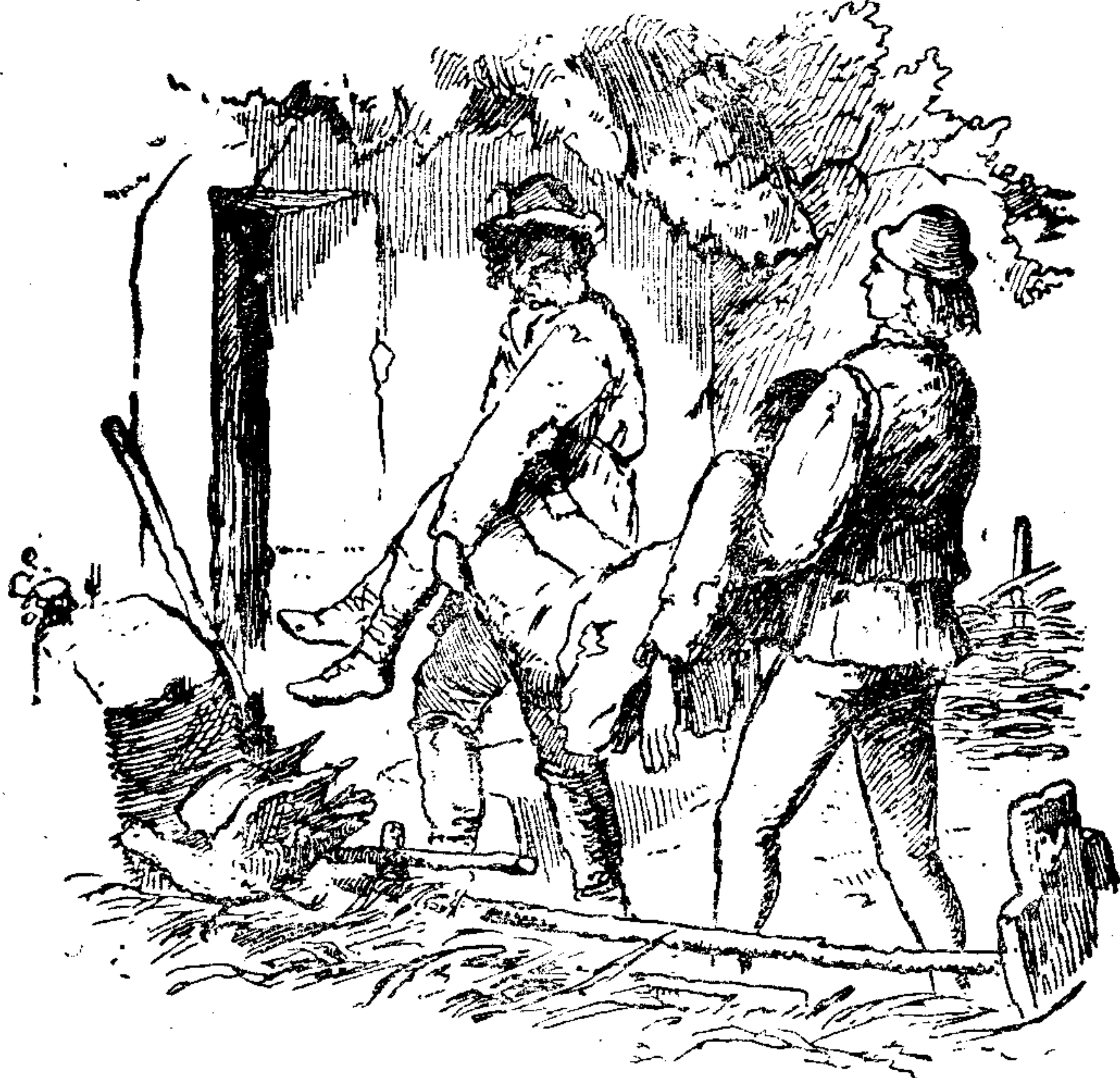
Koždemu, kiž je w Jesuku swojeho Sbožnika namakał, dawa tón Snjes tón wulki nadawoł, k njemu druhich dowjesč; a to najpriedy tych, kotřiž su jim najbližsi. Wy staršci, wotčehncze swoje džeczi w bohobojosći temu Snjesej. Wuczeje je, so modlicz, powjedajeje jim wo Jesuku! Činiče to čim bóle a čim šwěrnjšcho, dokelž so to w schuli tu a tam wjazy prawje njestanje. A niz jenož male džeczi, ale tež, hdyž su staršche. Pokažeje je pschecz jažo pscheczelniwje a khtutnje a s horzými modlitwami na Jesuka. Wy scze sa nje samowiczi, Bóh budže jich dusche šebi wot waš žadacz. A niz jenož wasche džeczi, ale tež druhich. Njewěrjazn pytaja w naschich dnjach na wscho mózne waschnje, psches to, so dwělowanja w jich wutrobach sbudža, psches hanjenje a wušměščenja ludži wot Jesuka wotwjesč, njedyrbjeli dha my so čim bóle prózowacz, k njemu ludži dowjesč, jemu wutrobny dobhcž! So je telto njewěrjaznych, njeje to s wulkeho džela wina wuczobnitow Jesukowych, kotřiž su w dopjelnjenju swojese šwjateje pschibluschnosče psche lěni a liwzy byli! Wy wuczobnizy Jesukowi, wjedžeje druhich k Jesušej!

Tón Snjes je naš dženzka rošwucžik, kač jeho wuczobnizy budžemy a kač mamy so jako jeho wuczobnizy wopokasacz. Wón so naš khtutnje prascha: Scze moji wuczobnizy? Šonimy sa tym. so jo pscheco bóle budžemy a so jako tajzy pscheco lěpje wopokasujemy. Šamjenj. M. w S.

Wotročž.

Špižala w słowakškej rěczy Kristina Rohowa.
Wobrašy pschida J. Warns.
(Pofracžowanje.)

Na druhim boku wot Ondražitez bydesche a to niz k njemalému mjersanju ratarja, Marcžin Podhajšty; bě to schewz, tola pač tajki wopiwz, so jemu kóždy rady s pucža džesche. Pschi nim bydesche jeho macz; jeho žona njebě pschi nim wutkala, bě so radšcho pschistajila a sczelesche sa džeczi draštu a čziije; hewaš bychu w šymje šymu nrěč dyrbjale. Tež pschichodneje macžeri

sczelesche něščto sa wothladanje džeczi a s wopředka tež sa muža dyš a dyš kochlu. Dokelž pač tutón pscheco wschitko pscheczinjesche, rošněwa so a njesčelesche jemu ničžo wjazy.

Hdyž Ondražik so s Podhajškim setka, a tutón bě pjany — štróšby nimale ženje njebě —, wuwiny so wón jemu radšcho

s pucža. Ras namaka Method jeho žyle pjaneho w žumpawje ležo. Štoro bě so šakrěbnik. Róž, huba, wušchi, wscho bě pofne blóta. Šsam njemóžesche jeho wuczahncz. Džesche runje žgan nimo; tuteho pschesche, so by jemu pomhał. Tač donjesčesčat njesbožowneho wopiwza k Ondražitezom a pložichu jeho w kólni na słomu. Method wohrěwasche wodu a wumy žyleho čłowjeka čžišeho, kač — čzatač samotw mi tute pschirunanje — kač rěšnit šwinjo, kotrež hižo w korceje leži. Š wopředka so wopitž wobarasche, tola bu bóle a bóle štróšby, šasta šelicz a, jako bě jemu Method tež hiščeje wložby wottšihal a brodu wottruhał a dothe nohcze wotřesat, bě šam wješkoty.

Wot tuteho čzaša šem mějesche Ondražitez wotročž móz na wopiwzu; móžesche s nim čzinič, šchtož chzysche. Da jemu šchórnje do džela. Podhajšty dyrbjesche šlubicž, so njepije, doniž njebudže hotowy. Podhajšty wopradowže njepijesche. Šo pač njeby jemu wjecžor čzaš dołho trač, šhodžesche Method k njemu a čžitasche jemu s knihow jeho macžerje, se špěwaššich a s biblije, a s čzašopišow, kotrež by šobu měč.

Bě hižo november. Burjo njemějachu na wjecžorach wjazy telto džela. Ondražik so wješelesche, so šebi wotročž čzašopišny džeržesche. Šsam šebi njeby čzaš swojeho žiwjenja na to pomyšlil, bě to tola pětna wěz. A běchu to dobre čzašopišny. Pomhachu k lěpschemu dorosumjenju šwjateho pižma a rošprawjachu tež w tym, šchtož so na šwěcze stawasche.

Šhora burowka šhwalesche wotročžila: „Šlada mje kač šyn, a je pschi tym kač mudry čłowjet. Še mojeho muža k tonu samohł, so šlutniwe wohniščczo do kuchiny staji. Dołhož nětko Dorta wonkach wari, je mi to wjele lóžšcho. Dym wot warjenja njemóžach ženje šnjesč. A so mój muž njeby hněwny byl, so telto drjewa špalimy, je dwaj wosaj drjewa s lěža pschitwješł. Druhi lědy čzini, šchtož jemu kažesch, tutón čzini to wscho šam wot šo.

Ras wjecžor pschinješe Podhajšty šchórnje, runje jako Method jim čžitasche. Rušowachu jeho, so by so žydnik. Njebě pjany. Wot teho čzaša nješhodžesche Method wjazy k njemu, pschikhadžesche šem. Wšchitzy mějachu něščto wot teho. Na šměrkach šhodžesche Method pscheco k Petrašczom. Šony šebi powjedachu, so tam Šamka pižacz wucžesche.

Ras so woprascha, hacž jeho nješimě šobu pschitwjesč.

„Čžehodla niz“, rjekny burowka, „to so jemu čzaš bóle minje.“

Šymške wjecžoraj tač nimo šhwatachu. Žyła hromada šjerja bu wudrjena. Ondrej so wjazy s holzami wołolo njebijesche, Ondražik nješhodžesche wjazy do korcežny, wurěšowasche radšcho měšchawki, a Šamko to wot njeho nawukny.

Šsedžachu šažo ras tač hromadže. Tuž powjedasche Dorta, so je šary Dawit šhorn. „Budže jemu tam wěšcze šyma, šchto wě, hacž ma drjewa k tepjenju!“

Šsamšny wjecžor bě Method runje knihu docžital. Rjekny „Dobru nóž!“ a woteńdže.

„Budžecze widžecž, wón dže k židej!“ praji Ondrej.

„D, to tam husczišcho khodži“, snapscheczjowi Samto. „Wjaz hacz jóntrócž bym widžal, so je ja njeho po wodu byl.“

„Dži, Ondrejo, pohladaj psches wokno, hacz tam je a jšto tam czini!“ sawoła Dorfa.

Ondrej džěšche. Trajesche khětrje dołho, prjedy hacz so wróczi. (Potracžowanje.)

Tak je Bóh Wótž naš lubował, so Ssyna swojeho nam je dał!

Š l ó ž : Kať krafnje je bycz wozza Šhrystužowa.

Sso słowo Wótža scžiniko je czěło,
A nam Šbóžnik pschischoł je do hubjeństwa,
So człowstwo šhubjene by pomoz měło,
Dha dopjelni Bóh swoje šlubjenja!
Nam Šbóžnik je so narodžil,
Naš i hrěcha czěmnoščje do šwětko pschěšadžil.

D kajta nóz bě to po žylm šwěcže
Šdnyž czěmnošč pschikrywawšche człowjestwo —
Wjes šwětko bóžskoh' kaž we scžěni šmjercže
Tu běchu tehdy našci wótzojo,
A hdyž czaš dopjelnjeny bě
Dha wschemu człowjestwu to šwětko šhadžěšche!

Do kajtej nozy Boha-šdalenosče,
Do šuda — šmjercže wěcznej — pschinjeku
Naš lóšchtu šle, wschě našche hrěchi, škóščje —
Kať czeknjemy tem' wěcznom' škaženju?
D Božo šmil so nad nami,
Nam wodaj hrěchi wschě, naš w Šsynu horje wšmi.

D pójmy dha, a nješkomdžmy czaš hnady!
Bóh wotewril nam durje hnady je,
Nam i nudy wupomhacž dže lubje rady,
We Šsynu dacž nam Wócžez wščitko chze!
Nam w šwojim słowje šjewil je pucz i našcej šb
Nam w šwojim słowje šjewil je
Pucz i našcej šbóžnosčzi, to našch Šnjes Jesuž je.

We tamnej wulkej, czichej nozy Božej,
Sso Šbóžnik człowjestwu je narodžil!
To radošč šbudži we wutrobi kóždej,
Šdnyž narod šlyšchi: krafnu Boži džiw!
D je to šbóžne wješe! do šwěta hrěšchneho,
A nam Šbóžnik pschischoł je!

Sso narodž Jesu we wutrobje mojej,
Cžin bydlenje šej, luby Šbóžniko!
Daj bycz mi nětk a wěcznje w hnadže tvojej,
Šdnyž tebje mam, dha mam ja bohatstwo,
Šchaz, lublo mam to najwjetšche
We tebi, Jesužo, tu a tam na wěczne!

Cžesč, šhwalba, džat budž Bohu našchom' Wótžej
Sa tule hnadu, šmilnosč, dobrotu!
Se šmjercže wumohł naš je i ruku móžnej,
Dołh Šsyna šwojoh' wschemu człowjestwu.
Kať jara naš je lubował našch Wócžez njebješt,
Nam w Šsynu wščitko dał! J. W.

R i c ž b y.

Husczišcho hižo wostajichmy tu licžbam słowo. Tak tež džěnža. Do wójny bu jich 1700 000 nješchwarnych knihi

(Schundbücher) czitanych, a to na 15 abo 1600 000 wot młodoštnych. Wumikowanych bu wob lěto i tajkich knihi 60 000 000 hriwnow. — Móžesč do žyła hiščeže wulicžicž, kať wulke šu tute licžby nětkole? — W Drježdžanach džělasche nastadnik tajkich duschu a czěło a ducha kažžych knihow do wójny i 20 czíšchczěštkimi mašchinami. W Barlinje wuda jedyn jenicžki nastadnik sa jene jenicžke lěto 2 500 000 jeschmłow. A scžěhwki tajkeho džěla? Šichęptowanja dla škuczenjow a nješkutkow młodoštnych człowjekow dopokasachu, so bě na 80 wot 100 nješkutkow czitanje we tajkich nješchwarnych knihach wina, a na 15 wot 100 šamomordarštwow šchulerjow runje tak.

Š bliffa a i dalota.

— Žyrkwine padušci šu so w nozy i šjom kralam do Radwoškeje šarifeje žyrkwije dobyli a tam wšchelakeho rubili, jštož drje je na 20 000 hr. hódne. — Tehorunja do Božeho domu we Nauenhainje padušci šalěšchu a mjes druhim i wotstarja šchizowaneho kradnychu. — To šu pschezo notwe dopokasč, kať to šwědomjo nřěje mjes našchim žylm ludom. So šwědomjo našcheho luda škhodžěnt po škhodžěntku hlubšcho štušasche, šmy hižo we wójnje pnyhli a to w městach kaž na wšach. Nětkole dže to dale a dale do hlubiny, a to, w městach kaž na wšach! Do hlubiny bješšwědomitoščje štušichu pať žyle wěščje padušci, kotšiz psched Šnješowym wotstarjom nješastanu. To běchu tola něhdy tamni rušowšy šběžkarjo, kotšiz so pscheczjowo posdžišchemu zarej Šětrej Wulšemu a jeho macžeri šběhnychu, hiščeže lěpšchi człowjekoj, hacžrunje to tam tehdy hiščeže khětro czěmno w Rušowškej běšche a to wo šmjercž a žiwjenje džěšche. Šběžkarjo namašachu zarowu se młodym šynom psched wotstarjom klecžo. Šižo šahna so jedyn i mjeczom, so by Šětra škonzował, tola drugi sawoła: „Niž tu! Wonaž nam tola nječeknjetej!“ Wóršy pschihnachu zarošwěrní wozazy a macž a šyn běšhtaj wukhowanaj.

— Še Ššlěpeho. Žyrkwine powjescže i naščjeje wošady i lěta 1922 šu tele: Narodžilo je so 89 džěczi, a to 44 hólczłow a 45 hólczłow, mjes nimi 1 ras dwójnikaj a 1 morwonarodžene. Šichčženški šlub je wobnowiko 117 džěczi, 60 hólzow a 57 hólzow. Wěrowanych je 43 porow. Wumrjelo je 62 wošobow a je na 8 wošadžinych pohrjebnišchczach pokhowanych. A Božemu blidu je pobnylo 4860, a to 1911 mužškich a 2949 žónškich, 4058 Šserbow a 802 Němžow, domach wopravjanych je 40 wošobow.

— Šv. předarška konferenza. Šóndželu, 15. wulkeho róžka dopokdnja 1/210 hodž. šmėje šerbške ev. duchownštwu šwoju přěnju šhromadžišnu w nowým lěcže. Wšchě šobustawy konferenzy so i tuthy wutrobnje do šhromadžišny pscheproschuja.

— Šistowanje. Š. w Š. ja 3. po Špiph. — Š. w Š. ja Šept.

||| Našchich czitarjow prošnymy, so bychu nam, tak daloko, ||| hacž kami nješhowaju, „Pomhaj Bóh“ cž. 8, 13 a 18 ||| i lěta 1922 sa dobre šarunanje wrócžili.

Biblija — czaš — człowjek.

Šchtwórtly thdžen, wot 21. hacž i 27. januarej.

21. 3. njedž. po šjoch kralach. Jana, 1, 45—51. — Šh. 313. — Marš. 10, 17—34.
22. póndžela. 11. psalm. — Šh. 17. — Marš. 10, 35—52.
23. wutora. 12. ps. — Šh. 448. — Marš. 11, 1—19.
24. šrjeda. 13. ps. — Šh. 3. — Marš. 11, 20—33.
25. šchtwórtk. 14. ps. — Šh. 146. — Marš. 12, 1—27.
26. pjatk. 15. ps. — Šh. 268. — Marš. 12, 28—44.
27. šobota. 16. ps. — Šh. 329. — Marš. 13, 1—20.

Šamolwity redaktor: šarať W y r g a c ž w Košacžizach.